САРА ДЖ. МААС

КОРОЛІВСТВО ПОПЕЛУ

РОМАН ІЗ ЦИКЛУ «ТРОН ЗІ СКЛА»

САРА ДЖ. МААС

Королівство попелу

Kingdom of Ash

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), модель claude-opus-5, за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: Kingdom of Ash, Sarah J. Maas.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

ЧАСТИНА ПЕРША

АРМІЇ ТА СОЮЗНИКИ

1

Сніги прийшли рано.

Навіть як на Террасен, перші осінні хурделиці налетіли значно раніше, ніж зазвичай.

Едіон Ешрівер не був цілком певен, що це благословення. Але якщо це ще хоч трохи стримає легіони Морату від їхнього порога, він стане на коліна й подякує богам. Навіть якщо ті самі боги загрожують усьому, що він любить. Якщо істот з іншого світу взагалі можна вважати богами.

Едіон припускав, що в нього все одно є важливіші речі для роздумів.

За два тижні, відколи він воз'єднався зі своїм Бичем, вони не бачили жодного знаку сил Еравана, ні наземних, ні повітряних. Густий сніг почав падати ледве за три дні після його повернення, ускладнюючи й без того повільне перевезення військ із зібраної армади до розлогого табору Бича на рівнині Тераліс.

Кораблі піднялися Флоріном просто до порога Орінта, і стяги всіх кольорів лопотіли на свіжому вітрі зі Стаґгорнів: ко-

бальт і золото Вендліну, чорне й багряне Ансель із Браєркліффа, мерехтливе срібло королівського роду Білотернів і їхніх численних кузенів. Мовчазні Асасини, розсіяні по флоту, стяга не мали, хоч їх і не треба було розпізнавати за ним — не з їхнім блідим убранням і набором прекрасної, лютої зброї.

Кораблі незабаром приєднаються до ар'єргарду, залишеного в гирлі Флоріну, і патрулюватимуть узбережжя від Іліума до Сурії, але піхота, здебільшого з військ кронпринца Ґалана Ешрівера, піде на фронт.

Фронт, який тепер лежав похований під кількома футами снігу. І сніг ще падатиме.

Сховавшись над вузьким гірським проходом у Стаґгорнах за Оллсбруком, Едіон супився на важке небо.

Його бліді хутра зливали його із сірим і білим скелястого виступу, каптур ховав золоте волосся. І гріло. Багато хто з війська Ґалана ніколи не бачив снігу, завдяки помірному клімату Вендліну. Королівському роду Білотернів та їхньому меншому загону було не набагато краще. Тож Едіон лишив Кілліана, свого найдовіренішого командира, наглядати за тим, щоб їм було так тепло, як тільки можливо.

Вони були далеко від дому, билися за королеву, якої не знали і в яку, може, навіть не вірили. Той лютий холод висмокче дух і посіє незгоду швидше, ніж виючий вітер, що мчав між цими піками.

Проблиск руху з другого боку проходу привернув око Едіона, видимий лише тому, що він знав, куди дивитися.

Вона замаскувалася краще за нього. Але Лісандра мала перевагу: на ній була шуба, виведена для цих гір.

Не те щоб він їй це сказав. Чи хоча б глянув на неї, коли вони вирушали на цю розвідку.

Аеліна, очевидно, мала таємні справи в Елдрісі й лишила записку Ґалану та своїм новим союзникам, щоб пояснити своє зникнення. Що дозволило Лісандрі супроводжувати їх у цьому завданні.

Ніхто не помітив за майже два місяці, що вони підтримували цю виставу, що Королева Вогню не показала й жарини. Чи що вона й перевертниця ніколи не з'являлися в одному місці. І ніхто, ні Мовчазні Асасини Червоної пустелі, ні Ґалан Ешрівер, ні війська, які Ансель із Браєркліффа послала з армадою попереду основної частини свого війська, не вловив дрібних ознак, що зовсім не належали Аеліні. Не помітили вони й тавра на зап'ястку королеви, якого Лісандра не могла змінити, хоч яку шкіру носила.

Вона добре ховала тавро рукавичками чи довгими рукавами. А якщо проблиск шрамованої шкіри колись і показувався, його можна було списати на сліди від кайданів, які лишилися.

Фальшиві шрами вона теж додала, саме там, де вони були в Аеліни. Разом зі сміхом і лихою усмішкою. Хвацькістю й нерухомістю.

Едіон ледве міг на неї дивитися. Говорити з нею. Він робив це лише тому, що теж мусив підтримувати виставу. Вдавати, що він її вірний кузен, її безстрашний командир, який поведе її і Террасен до перемоги, хоч якою малоймовірною.

Тож він грав роль. Одну з багатьох, які надягав у житті.

Та тієї миті, як Лісандра змінювала золоте волосся на темні пасма, очі Ешріверів на смарагдові, він переставав визнавати її існування. Бували дні, коли террасенський вузол, витатуюваний на його грудях, з іменами його королеви й молодого двору, вплетеними в нього, відчувався як тавро. Її ім'я надто.

Він узяв її на це завдання лише для того, щоб було легше. Безпечніше. На кону були й інші життя, крім його, і хоч він міг

спихнути цю розвідку якомусь загону в Бичі, йому потрібна була дія.

Понад місяць пішло на те, щоб припливти з Ілвей з новознайденими союзниками, обминаючи флот Морату довкола Ріфтхолда, а потім ці два тижні, щоб рушити вглиб суходолу.

Боїв вони майже не бачили. Лише кілька бродячих загонів адарланських солдатів, без валґів серед них, з якими швидко впоралися.

Едіон сумнівався, що Ераван чекає весни. Сумнівався, що тиша якось пов'язана з погодою. Він обговорив це зі своїми людьми, а кілька днів тому й з Дарроу та іншими лордами. Ераван, найпевніше, чекає до глибокої зими, коли рухатися війську Террасену буде найважче, коли солдати Едіона ослабнуть після місяців у снігу, а їхні тіла закоцюбнуть від холоду. Навіть королівський статок, який Аеліна хитрощами здобула для них цієї весни, не міг цьому зарадити.

Так, їжу, ковдри й одяг можна купити, але коли шляхи постачання поховані під снігом, яка з них користь? Усе золото Ерілеї не могло спинити повільного, невпинного висмоктування сили, спричиненого місяцями в зимовому таборі, під немилосердною стихією Террасену.

Дарроу та інші лорди не вірили його твердженню, що Ераван ударить у розпал зими, не вірили й Рену, коли лорд Оллсбрука висловив свою згоду. Ераван не дурень, стверджували вони. Попри його повітряний легіон відьом, навіть піхота валґів не перейде сніг, коли він десять футів завглибшки. Вони вирішили, що Ераван чекатиме до весни.

Та Едіон не ризикував. Як і принц Ґалан, який мовчав на тій нараді, але потім розшукав Едіона, щоб додати свою підтримку. Вони мусили тримати війська в теплі й ситості, тримати їх вишколеними й готовими виступити будь-якої миті.

Ця розвідка, якщо відомості Рена виявляться правдивими, допоможе їхній справі.

Поруч застогнала тятива, ледь чутна крізь вітер. Вістря і древко стріли були пофарбовані білим і тепер були ледь видні, поки вона з убивчою точністю цілила в отвір проходу.

Едіон зловив погляд Рена Оллсбрука звідти, де молодий лорд ховався серед скель, зі стрілою, готовою полетіти. Закутаний у такі ж білі й сірі хутра, як Едіон, із блідим шарфом на роті, Рен був трохи більше, ніж пара темних очей і натяк на навскісний шрам.

Едіон дав знак чекати. Ледь глянувши в бік перевертниці через прохід, Едіон передав той самий наказ.

Хай вороги підійдуть ближче. Хрускіт снігу змішувався з натужним диханням.

Саме вчасно. Едіон наклав стрілу на власний лук і пригнувся нижче на виступі.

Як і стверджувала розвідниця Рена, коли вбігла до військового намету Едіона п'ять днів тому, їх було шестеро.

Вони не завдавали собі клопоту зливатися зі снігом і скелею. Їхнє темне хутро, кошлате й дивне, було все одно що маяк на тлі сліпучої білизни Стаґгорнів. Але саме сморід від них, принесений стрімким вітром, сказав Едіонові досить.

Валґи. Жодного знаку нашийника ні на кому в маленькому загоні, жодного натяку на перстень, схований під товстими рукавичками. Очевидно, навіть заражена демонами нечисть могла мерзнути. Або мерзли їхні смертні носії.

Вороги заглибилися в горло проходу. Стріла Рена трималася рівно.

Лишіть одного живим, наказав Едіон, перш ніж вони зайняли позиції.

Це був щасливий здогад, що вони оберуть цей прохід, напівзабуті задні двері в низинні землі Террасену. Досить широкий лише для двох вершників пліч-о-пліч, він давно був знехтуваний і арміями завойовників, і купцями, що шукали, де продати свій крам у глушині за Стаґгорнами.

Що жило там, хто наважувався заробляти на життя за будь-яким визнаним кордоном, Едіон не знав. Так само, як не знав, чому ці солдати забралися так далеко в гори.

Але він досить скоро дізнається. Демонський загін пройшов під ними, і Едіон з Реном ворухнулися, щоб перенацілити луки.

Прямий постріл униз, у череп. Він обрав свою ціль.

Кивок Едіона був єдиним сигналом, перш ніж його стріла полетіла.

✦

Чорна кров ще парувала в снігу, коли бій скінчився.

Він тривав лише кілька хвилин. Лише кілька, після того як стріли Рена й Едіона знайшли свої цілі, а Лісандра стрибнула зі свого сідала, щоб розшматувати ще трьох. І здерти м'язи з литок шостого, єдиного вцілілого в загоні.

Демон стогнав, поки Едіон крокував до нього, сніг біля ніг чоловіка був тепер чорний, як смола, його ноги — на стрічки. Наче клапті стяга на вітрі.

Лісандра сиділа біля його голови, її паща була заплямована чорнотою, а зелені очі прикуті до блідого обличчя чоловіка. Гострі, як голки, пазурі блищали на її величезних лапах.

Позаду них Рен перевіряв інших на ознаки життя. Його меч здіймався й опускався, відтинаючи голови, перш ніж крижане повітря зробить їх надто закляклими, щоб прорубати.

— Зрадницьке падло, — просичав демон до Едіона, і його вузьке обличчя скисло від ненависті. Сморід від нього забив Едіонові ніздрі, вкриваючи чуття, як олива.

Едіон витяг ніж при боці — довгий, лихий кинджал, який подарував йому Рован Білотерн, — і похмуро всміхнувся.

— Це може бути швидко, якщо ти розумний.

Солдат-валґ плюнув на вкриті кіркою снігу чоботи Едіона.

✦

Замок Оллсбрук стояв зі Стаґгорнами за спиною і Ouквальдом біля підніжжя понад п'ятсот років.

Крокуючи перед ревучим вогнем, що палав в одному з його багатьох величезних камінів, Едіон міг порахувати на сірих каменях сліди кожної жорстокої зими. Міг відчути на тих каменях і вагу славетної історії замку — років доблесті й служби, коли ці зали були повні співу й воїнів, і довгих років скорботи, що настали потім.

Рен зайняв потерте, оббите крісло збоку від вогню, спершись передпліччями на стегна, і вдивлявся в полум'я. Вони прибули пізно вчора ввечері, і навіть Едіон був надто виснажений переходом крізь засніжений Ouквальд, щоб оглянути замок. А після того, що вони зробили сьогодні вдень, він сумнівався, що знайде сили на це тепер.

Колись велична зала була притихла й тьмяна за межами їхнього вогню, а над ними вицвілі гобелени й герби васалів роду Оллсбруків гойдалися на протязі, що заповзав крізь високі вікна вздовж однієї стіни. Птаство всякого роду гніздилося на кроквах, зіщулившись від смертельного холоду за прадавніми мурами замку.

А серед них зеленоокий сокіл слухав кожне слово.

— Якщо Ераван шукає шлях до Террасену, — сказав нарешті Рен, — гори були б дурістю. — Він насупився на відсунуті таці з їжею, яку вони пожерли кілька хвилин тому. Ситна тушкована баранина й печені коренеплоди. Здебільшого прісні, але гарячі. — Земля тут не прощає легко. Він утратив би незліченні війська від самої лише стихії.

— Ераван нічого не робить без причини, — заперечив Едіон. — Найлегший шлях до Террасену пролягає через сільськогосподарські землі, північними дорогами. Саме там будь-хто чекав би його маршу. Або там, або він рушить свої сили з узбережжя.

— Або і те, і те: суходолом і морем. — Едіон кивнув. Ераван закинув сіть широко, прагнучи розтоптати будь-який опір, що постав на цьому континенті. Личина імперії Адарлану зникла: від Ілвей до північного кордону Адарлану, від берегів Великого океану до височенної стіни гір, що розтинала їхній континент навпіл, тінь короля валґів росла щодня. Едіон сумнівався, що Ераван спиниться, перш ніж застібне чорні нашийники на всіх їхніх шиях.

А якщо Ераван здобуде два інші Вірд-ключі, якщо зможе відчиняти Вірд-браму на власний розсуд і випускати орди валґів зі свого царства, може, навіть поневолити армії з інших світів і повести їх на завоювання... Не буде жодного шансу його спинити. Ні в цьому світі, ні в будь-якому іншому.

Уся надія відвернути цю жахливу долю тепер лежала на Доріні Гавільярді й Манон Чорнодзьобій. Куди вони поділися ці місяці, що з ними сталося, Едіон не чув ані шепоту. Що, гадав він, було добрим знаком. Їхнє виживання залежало від таємності.

Едіон сказав:

— Тож для Еравана марнувати розвідувальний загін на пошуки малих гірських проходів здається нерозумним. — Він почухав укриту щетиною щоку. Вони вирушили вчора до світанку, і він обрав сон замість гоління. — Стратегічно це не має сенсу. Відьми вміють літати, тож посилати розвідників вивчати пастки місцевості майже марно. Але якщо відомості для наземних армій... Протискати сили крізь такі малі проходи забрало б місяці, не кажучи вже про ризик з погодою.

— Їхній розвідник просто сміявся й сміявся, — сказав Рен, хитаючи головою. Його чорне волосся до плечей гойднулося разом із ним. — Що ми тут пропускаємо? Чого не бачимо? — У світлі вогню навскісний шрам на його обличчі був різкіший. Нагадування про жахіття, які Рен пережив, і ті, яких не пережила його родина.

— Це може бути для того, щоб ми гадали. Щоб змусити нас переставити сили. — Едіон сперся рукою на камінну полицю, і теплий камінь просочувався в його досі змерзлу шкіру.

Рен і справді підготував Бич за ті місяці, що Едіона не було, тісно працюючи з Кілліаном, щоб розташувати їх так далеко на південь від Орінта, як дозволяв повідець Дарроу. Що, як виявилося, було ледь за передгір'ями вздовж найпівденнішого краю рівнини Тераліс.

Відтоді Рен передав командування Едіонові, хоч воз'єднання лорда Оллсбрука з Аеліною було прохолодним. Холодним, як сніг, що шмагав за стінами цього замку, якщо точно.

Лісандра зіграла роль добре, опанувавши провину й нетерпіння Аеліни. І відтоді мудро уникала будь-якої ситуації, де вони могли б заговорити про минуле. Не те щоб Рен виявляв бажання згадувати роки до падіння Террасену. Чи події минулої зими.

Едіон міг лише сподіватися, що Ераван теж не знає, що серед них більше немає Носительки Вогню. Що скажуть чи зроблять власні війська Террасену, коли зрозуміють, що полум'я Аеліни не прикриє їх у битві, він не хотів навіть думати.

— Це також може бути справжній маневр, який нам пощастило викрити, — міркував Рен. — То чи ризикуємо ми перекидати війська до проходів? Дехто вже стоїть у Стаґгорнах за Орінтом і на північних рівнинах за ним.

Розумний хід з боку Рена — переконати Дарроу дозволити йому розмістити частину Бича *за* Орінтом, на випадок якщо Ераван попливе на північ і нападе звідти. Від того покидька він чекав чого завгодно.

— Я не хочу, щоб Бич був надто розтягнутий, — сказав Едіон, вивчаючи вогонь. Таке інакше, це полум'я, таке інакше від вогню Аеліни. Наче те, що перед ним, було привидом порівняно з живою істотою, якою була магія його королеви. — І в нас досі не досить військ, щоб їх виділяти.

Навіть з відчайдушними, сміливими маневрами Аеліни союзники, яких вона здобула, і близько не дорівнювали всій міці Морату. І все те золото, яке вона накопичила, мало допомагало купити більше — не тоді, коли майже не лишилося кого заманювати до їхньої справи.

— Аеліна не здавалася надто стурбованою, коли пурхнула до Елдріса, — пробурмотів Рен.

На мить Едіон опинився на смузі просякнутого кров'ю піску.

Залізний ящик. Мейв відшмагала її й поклала у справжню труну. І відпливла невідомо куди, з безсмертною садисткою на борту.

— Аеліна, — сказав Едіон, видобуваючи протяжну недбалість, як тільки міг, хоч брехня душила його, — має власні пла-

ни, про які розповість нам лише тоді, коли настане час.

Рен нічого не сказав. І хоч королева, яка, як вірив Рен, повернулася, була ілюзією, Едіон додав:

— Усе, що вона робить, — заради Террасену.

Він сказав їй такі жахливі речі того дня, коли вона здолала ілкенів. *Де наші союзники*? — вимагав він. Він досі намагався пробачити собі за це. За будь-що з цього. Усе, що в нього було, — цей єдиний шанс усе виправити, зробити, як вона просила, і врятувати їхнє королівство.

Рен глянув на парні мечі, які відклав на старовинний стіл позаду них.

— Вона все одно пішла. — Не до Елдріса, а десять років тому.

— Ми всі робили помилки це десятиліття. — Боги знали, що Едіонові є за що спокутувати.

Рен напружився, наче вибори, що переслідували його, вкусили за спину.

— Я так і не сказав їй, — тихо мовив Едіон, щоб сокіл на кроквах не почув. — Про опіумний притон у Ріфтхолді.

Про те, що Рен знав власницю і чимало навідувався до закладу тієї жінки до тієї ночі, коли Едіон і Кейол притягли майже непритомного Рена ховатися від королівських людей.

— Ти вмієш бути справжнім гадом, знаєш? — Голос Рена захрип.

— Я ніколи не використав би цього проти тебе. — Едіон витримав розлючений темний погляд молодого лорда, дав Ренові відчути домінування, що кипіло в його власному. — Я хотів сказати, перш ніж ти зірвався, — додав він, коли рот Рена знову розтулився, — що Аеліна запропонувала тобі місце при цьому дворі, не знаючи тієї частини твого минулого. — М'яз сіпнувся на щелепі Рена. — Але навіть якби знала, Рене, вона все одно зробила б цю пропозицію.

Рен вивчав кам'яну підлогу під їхніми чоботями.

— Немає жодного двору.

— Дарроу може кричати про це скільки завгодно, але я дозволю собі не погодитися. — Едіон опустився в крісло навпроти Ренового. Якщо Рен справді підтримує Аеліну, а Ілайда Лохан тепер повернулася, і Сол та Раві із Сурії, найпевніше, підтримають її, це давало його королеві три голоси на її користь. Проти чотирьох проти неї.

Було мало надії, що голос Лісандри, як леді Караверре, визнають.

Перевертниця не просила показати їй землю, яка мала стати її домом, якщо вони переживуть цю війну. Лише обернулася на сокола дорогою сюди й на якийсь час полетіла геть. Коли повернулася, нічого не сказала, хоч її зелені очі були яскраві.

Ні, Караверре не визнають територією, поки Аеліна не сяде на свій трон.

Поки натомість не коронують Лісандру, якщо його власна королева не повернеться.

Вона *повернеться*. Мусить. Двері відчинилися в дальньому кінці зали, а за ними — швидкі, легкі кроки. Він підвівся за мить до того, як радісне «*Едіоне!*» задзвеніло над камінням.

Еванджелін сяяла, з голови до ніг у зеленому вовняному вбранні, облямованому білим хутром, її рудувато-золоте волосся звисало двома косами. Як у гірських дівчат Террасену.

Її шрами розтяглися, коли вона всміхнулася, і Едіон розкинув руки якраз перед тим, як вона кинулася на нього.

— Сказали, що ти прибув пізно вчора ввечері, але поїхав до світанку, і я боялася, що знову тебе пропущу...

Едіон притиснув поцілунок до її маківки.

— Ти наче виросла на цілий фут, відколи я тебе бачив.

Цитринові очі Еванджелін засяяли, коли вона перевела погляд між ним і Реном.

— А де...

Спалах світла, і ось вона. Сяйлива. Лісандра, здавалося, сяяла, обгортаючи плащем голе тіло, — вбрання, залишене на сусідньому стільці саме для цього. Еванджелін кинулася в обійми перевертниці, напівридаючи від радості. Плечі Еванджелін трусилися, а Лісандра всміхнулася, глибоко й тепло, гладячи дівчинку по голові.

— Ти здорова?

Для всього світу перевертниця здалася б спокійною, безтурботною. Але Едіон знав її, знав її настрої, її потаємні ознаки. Знав, що легкий дрож у її словах — доказ бурхливого потоку під прекрасною поверхнею.

— О, так, — сказала Еванджелін, відсторонюючись, щоб просяяти до Рена. — Він і лорд Муртаґ привезли мене сюди невдовзі після. Блискавка з ним, до речі. З Муртаґом, тобто. Вона любить його більше за мене, бо він цілий день потай підгодовує її ласощами. Вона тепер товстіша за ліниву хатню кішку.

Лісандра засміялася, і Едіон усміхнувся. Про дівчинку добре дбали.

Наче усвідомивши це сама, Лісандра пробурмотіла до Рена, і голос її був м'яким муркотінням:

— Дякую.

Червінь забарвила щоки Рена, коли він звівся на ноги.

— Я подумав, що тут їй буде безпечніше, ніж у військовому таборі. Принаймні зручніше.

— О, це найчудовіше місце, Лісандро, — цвірінькала Еванджелін, стискаючи руку Лісандри обома своїми. — Муртаґ навіть возив мене до Караверре одного дня, ще до того, як пішов сніг, тобто. Ти мусиш це побачити. Пагорби, і річки, і гарні де-

рева, усе просто попід горами. Мені здалося, я помітила примарного леопарда, що ховався на скелях, але Муртаґ сказав, що це мені привиділося. Але я присягаюся, це був він, навіть більший за тебе! А дім! Це найгарніший дім, який я бачила, з обгородженим садом позаду, який, каже Муртаґ, влітку буде повний овочів і троянд.

На мить Едіон не міг витримати почуття на обличчі Лісандри, поки Еванджелін торохтіла про свої грандіозні плани на маєток. Біль туги за життям, яке, найпевніше, вирвуть у неї, перш ніж вона встигне його взяти.

Едіон обернувся до Рена, чий погляд був прикутий до Лісандри. Як і щоразу, коли вона набувала людської подоби.

Борючись із бажанням стиснути щелепи, Едіон сказав:

— Отже, ти визнаєш Каравєрре.

Еванджелін і далі весело щебетала, але очі Лісандри ковзнули до них.

— Дарроу не лорд Оллсбрука, — тільки й сказав Рен.

Авжеж. І хто б не хотів такої гарної сусідки?

Тобто коли вона не живе в Орінті під чужою шкірою і короною, використовуючи Едіона, щоб породити фальшивий королівський рід. Трохи більше, ніж жеребець для розплоду.

Лісандра знову кивнула на знак подяки, і рум'янець Рена став густішим. Наче вони не провели весь день, бредучи крізь сніг і вирізаючи валґів. Наче запах крові досі не чіплявся за них.

І справді, Еванджелін принюхалася до плаща, в який Лісандра трималася загорнутою, і скривилася.

— Від тебе жахливо пахне. Від вас усіх.

— Манери, — дорікнула Лісандра, але засміялася.

Еванджелін уперла руки в боки жестом, який Едіон бачив у Аеліни стільки разів, що серце заболіло від цього видовища.

— Ти просила мене казати тобі, якщо від тебе колись пахнутиме. Надто з рота.

Лісандра всміхнулася, і Едіон утримався від того, щоб і його губи сіпнулися.

— Просила.

Еванджелін смикнула Лісандру за руку, намагаючись потягти перевертницю коридором.

— Можеш жити в моїй кімнаті. Там є купальня. — Лісандра поступилася на крок.

— Гарна кімната для гості, — пробурмотів Едіон до Рена, піднімаючи брови. Це мала бути одна з найкращих тут, раз мала власну купальню.

Рен схилив голову.

— Вона належала Роуз.

Його старшій сестрі. Яку зарізали разом із Ралленом, середнім із дітей Оллсбруків, у магічній академії, де вони навчалися. Біля кордону з Адарланом, школа опинилася просто на шляху війська, що вторглося.

Навіть до того, як магія зникла, у них було б мало захисту проти десяти тисяч солдатів. Едіон не дозволяв собі часто згадувати різанину в Девелліні, тій уславленій школі. Скільки там було дітей. Як ніхто не врятувався.

Рен був близький з обома старшими сестрами, але з жвавою Роуз найбільше.

— Їй би вона сподобалася, — уточнив Рен, кивнувши підборіддям на Еванджелін. Шрамована, усвідомив Едіон, як і Рен. Навскісний шрам на обличчі Рена був здобутий під час утечі від різницьких колод, і життя його батьків стали ціною відволікання, яке вивело його й Муртаґа. Шрами Еванджелін походили з іншого роду втечі, коли вона ледве уникла пекельного життя, яке терпіла її господиня.

Цього факту Едіон теж не дозволяв собі часто згадувати.

Еванджелін і далі тягла Лісандру геть, не помічаючи розмови.

— Чому ти не розбудила мене, коли приїхала?

Едіон не почув відповіді Лісандри, коли та дозволила вивести себе з зали. Не тоді, коли погляд перевертниці зустрів його власний.

Вона намагалася поговорити з ним ці два місяці. Багато разів. Десятки разів. Він її ігнорував. А коли вони нарешті дісталися берегів Террасену, вона здалася.

Вона збрехала йому. Обманула так ґрунтовно, що будь-яка мить між ними, будь-яка розмова... він не знав, що було справжнім. Не хотів знати. Не хотів знати, чи мала вона на увазі бодай щось із цього, коли він так по-дурному виклав перед нею все.

Він вірив, що це його останнє полювання. Що зможе не поспішати з нею, показати їй усе, що може запропонувати Террасен. Показати й усе, що може запропонувати він.

Брехлива сука, назвав він її. Прокричав їй ці слова.

Він зібрав досить ясності, щоб цього соромитися. Але лють лишилася.

Очі Лісандри були насторожені, наче питали його: *Чи не можемо ми, в цю рідкісну мить щастя, поговорити як друзі*?

Едіон лише повернувся до вогню, відгородившись від її смарагдових очей, її вишуканого обличчя.

Рен може її забирати. Навіть якщо від цієї думки йому хотілося щось розтрощити.

Лісандра й Еванджелін зникли із зали, і дівчинка досі щебетала.

Вага розчарування Лісандри затрималася, як примарний дотик.

Рен прочистив горло.

— Хочеш розповісти мені, що між вами двома відбувається?

Едіон кинув на нього незворушний погляд, від якого слабші люди кинулися б тікати.

— Принеси мапу. Я хочу ще раз переглянути проходи.

Рен, треба віддати йому належне, пішов шукати її. Едіон дивився на вогонь, такий блідий без іскри магії його королеви.

Скільки мине часу, поки вітер, що виє за замком, змінить гавкіт звірів Еравана?

✦

Едіон дістав свою відповідь наступного дня на світанку.

Сидячи на одному кінці довгого столу у великій залі, поки Лісандра з Еванджелін тихо снідали на другому, Едіон опанував тремтіння в пальцях, розкриваючи листа, який гонець доставив кілька хвилин тому. Рен і Муртаґ, що сиділи довкола нього, утрималися від вимоги відповідей, поки він читав. Раз. Двічі.

Едіон нарешті відклав листа. Довго вдихнув, супячись на водянисте сіре світло, що сочилося крізь ряд вікон високо на стіні.

З другого кінця столу на нього тиснула вага погляду Лісандри. Та вона лишалася на місці.

— Це від Кілліана, — хрипко сказав Едіон. — Війська Морату висадилися на узбережжі, в Елдрісі.

Рен вилаявся. Муртаґ мовчав. Едіон лишався сидіти, бо коліна навряд чи втримали б його.

— Він знищив місто. Обернув на руїни, не випустивши жодного загону.

Чому темний король чекав так довго, Едіон міг лише здогадуватися.

— Відьомські вежі? — спитав Рен. Едіон розповів йому все, що Манон Чорнодзьоба відкрила під час їхнього переходу через Кам'яні Болота.

— Тут не сказано. — Навряд чи Ераван скористався вежами, бо вони були такі величезні, що їх треба було перевозити суходолом, і розвідники Едіона точно помітили б стофутову вежу, яку тягнуть через їхню територію. — Але вибухи зрівняли місто з землею.

— Аеліна? — Голос Муртаґа був майже шепотом.

— Ціла, — збрехав Едіон. — Поверталася до табору під Орінтом за день до того, як це сталося. — Звісно, у листі Кілліана не було ні слова про те, де вона, але його головний командир припускав, що, оскільки не було ні тіла, ні ворога, який святкував би, королева вибралася.

Муртаґ обм'як на своєму місці, і Блискавка поклала золоту голову йому на стегно.

— Дякувати Малі за це милосердя.

— Не дякуй їй поки що. — Едіон запхав листа в кишеню товстого плаща, який носив від протягу в залі. *Не дякуй їй узагалі*, ледь не додав він. — Дорогою до Елдріса Морат знищив десять військових кораблів Вендліну біля Іліума, а решту, разом з нашими, змусив тікати назад угору Флоріном.

Муртаґ потер щелепу.

— Чому не погнатися, не піти за ними вгору річкою?

— Хто знає? — Едіон подумає про це потім. — Ераван націлився на Елдріс, і ось він узяв місто. Схоже, він схильний рушити частину своїх військ звідти. Якщо їх не спинити, вони дійдуть до Орінта за тиждень.

— Ми мусимо повернутися до табору, — сказав Рен із потемнілим обличчям. — Подивитися, чи вдасться повернути наш

флот униз Флоріном і вдарити з моря разом із Рольфом. Поки ми молотимо з суходолу.

Едіонові не хотілося нагадувати їм, що від Рольфа вони не чули нічого, крім туманних звісток про його пошуки розсіяних міценійців та їхнього легендарного флоту. Шанси, що Рольф з'явиться рятувати їхні зади, були такі ж мізерні, як те, що казкове Вовче Плем'я з дальнього краю Анаскольських гір виїде з глушини. Або що фе, які втекли з Террасену десять років тому, повернуться звідти, куди поділися, щоб приєднатися до сил Едіона.

Розважливий спокій, що вів Едіона крізь битви й різанину, осів у ньому, міцний, як хутряний плащ на його плечах. Швидкість тепер буде їхнім союзником. Швидкість і ясність.

Лінії мають утриматися, наказав Рован, перш ніж вони розійшлися. *Виграйте нам скільки завгодно часу.*

Він дотримає цієї обіцянки. Еванджелін замовкла, коли увага Едіона ковзнула до перевертниці на другому кінці столу.

— Скількох може нести твоя подоба віверни?

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/kingdom-of-ash/